

De Muur

Efeze 2:14-16

‘Want Hij is onze vrede, Die beiden één gemaakt heeft. En door de tussenmuur, die scheiding maakte, af te breken, heeft Hij de vijandschap in Zijn vlees tenietgedaan, namelijk de wet van de geboden, die uit bepalingen bestond, opdat Hij die twee in Zichzelf tot één nieuwe mens zou scheppen en zo vrede zou maken, en opdat Hij die beiden in één lichaam met God zou verzoenen door het kruis, waaraan Hij de vijandschap gedood heeft’.

Doorgaans is de traditionele uitleg van dit Schriftgedeelte als volgt;
De tussenmuur is ‘een beeld van de Torah’ die Yeshua door Zijn dood aan het kruis heeft genageld waardoor Jood en heiden nu toegang tot YahWeh hebben...
De tussenmuur is de ‘muur die bij de tempel stond om heidenen de toegang tot de tempel te ontzeggen’, Yeshua is gekomen om die af te breken om zo Jood en heiden één te maken...
Daaruit is ‘de nieuwe mens’ ontstaan; het samengaan van Jood en heiden waarbij Hij de vijandschap tussen hen gedood heeft...

Maar is de ‘tussenmuur’ in werkelijkheid de muur die op het tempelplein heeft gestaan om heidenen de toegang tot de tempel te ontzeggen?
Is de nieuwe mens werkelijk het samengaan van Jood en heiden?
Vertegenwoordigt de tussenmuur de Torah?
De perikoopopschrift boven het Schriftgedeelte heeft in verschillende vertalingen al een suggestieve lading;
‘Jood en heiden één in Christus’, ‘Heidenen en Joden één in Christus’, ‘De eenheid der gemeente’.
De toon is gezet en de meeste gelovigen lezen het gedeelte wat volgt met het idee dat het dan daar wel over zal gaan.

Hangen we de uitleg van dit vers op aan het feit dat er een ‘fysieke’ scheiding tussen Jood en heiden is geweest?
Is er nu vrede en eenheid tussen Jood en heiden omdat Yeshua die muur heeft afgebroken?
Was Zijn dood nodig om vrede tussen mensen te bewerkstelligen of was Zijn dood nodig voor vrede met Hem...
Te denken dat het hier om vrede en eenheid tussen Jood en heiden gaat is van een oppervlakkige- en op verkeerde leerstellingen gestoelde soort.
Het ‘beiden één zijn’ heeft zich vertaald in een idee dat de christen zich niet meer aan de geboden uit de Torah van YahWeh hoeft te houden behoudens de Tien Woorden.

Wat de (gelovige) Jood wil doen is prima maar 'wij' moeten helemaal niks want daarvoor is Yeshua aan het kruis gegaan.

Het 'beiden één zijn' naar model van de kerk heeft er voor gezorgd dat er een enorme versplintering is gekomen in iets wat Zijn gemeente had moeten zijn, we scharen alle denominaties onder de noemer 'veelkleurigheid van de gemeente' en denken dat we vrij zijn om zelf een kleur te mengen en te kiezen waar we ons in kunnen 'vinden'...

Er is vanuit de Torah nooit vijandschap naar de vreemdeling geweest die zich wilde voegen bij Zijn volk.

Leviticus 19:34 'De vreemdeling die bij u verblijft, moet voor u zijn als een ingezetene onder u. U moet hem liefhebben als uzelf, want u bent *zelf* vreemdelingen geweest in het land Egypte. Ik ben de HEERE, uw God'.

Dat allerlei rabbijnse regels en verordeningen het onmogelijk maakten dat Joden omgang konden hebben met heidenen is duidelijk maar dat is niet waar het hier om draait.

In 1871 is een, in Grieks, gegraveerde steen gevonden die op het Tempelplein heeft gestaan. Daarop wordt de vreemdeling gewaarschuwd niet voorbij de muur om het Heiligdom te komen op straffe van de dood.

Paulus zal deze steen vele malen zijn gepasseerd bij het binnengaan van de Tempel. De term die hierop wordt gebruikt voor de tussenmuur is '*drukfaktou*'. Paulus zou dit woord hebben gebruikt om het zijn lezers duidelijk te maken wanneer het daadwerkelijk om deze muur ging.

Bovendien wordt in dit gedeelte van de Efeze brief de tempel helemaal nergens genoemd dus het gevaar bestaat dat het een soort inlegkunde wordt als je dat er wel in ziet.

Het Woord is in Handelingen 10:28 heel duidelijk als het gaat om wat Yahweh zegt over omgang tussen Jood en heiden terwijl dit gedeelte altijd nog wordt aangehaald om te bewijzen dat de spijswetten zijn afgeschaft.

Het kan dus zomaar zo zijn dat de tussenmuur ook voor iets anders wordt aangezien dan dat het in werkelijkheid vertegenwoordigd.

Is het niet wonderbaarlijk dat het woord wat met 'tussenmuur' wordt vertaald '*mesotoichon*' maar één keer in de hele Bijbel voorkomt...het is samengesteld uit twee woorden 'meso' wat 'midden' betekent en 'toiche' wat 'wand' betekent.

Ook dit is opmerkelijk, de enige keer dat dit woord 'wand/toiche' in het Tweede Testament voorkomt is wanneer Paulus het gebruikt in Handelingen 23:3.

Paulus zegt dan tegen de hogepriester Ananias die bevel geeft Paulus op zijn mond te slaan; '*Toen zei Paulus tegen hem: God zal ú slaan, witgepleisterde wand!*'

Het mag duidelijk zijn dat Paulus hier gebruik maakt van beeldspraak want Ananias is natuurlijk niet écht een witgepleisterde wand...

Paulus refereert hier naar Ezechiël 13:10-15 waarin gesproken wordt door Yahweh over de profeten die leugen spreken, waar gebouwd wordt op onwaarheden, een wankele witgepleisterde muur...

Er is dus op z'n minst enige aanleiding om aan te nemen dat ook de 'mesotoichon' geen daadwerkelijke muur is die **Jood** van **heiden** scheidde maar hetgeen wat **ons** van **YahWeh** scheidde....

En dat het daarom ook niet zomaar de betekenis moet krijgen die er nu aan wordt gegeven.

Het woord 'lusas' wat is vertaald met 'afbreken' heeft een variërende betekenis van losmaken, ontbinden, uitgaan, los, losmaking, vergaan.

Het kost toch wat moeite om te bedenken dat een dergelijk bijzonder woord als 'mesotoichon' het gemetselde muurtje op het tempelplein zou moeten vertegenwoordigen, wat door de dood van Yeshua dan letterlijk af zou zijn gebroken...

Want naar wie heeft Hij vrede gemaakt? Naar ons, mensen toe en toch niet in de eerste plaats tussen Jood en heiden?

Wanneer Paulus spreekt over '*Want Hij is onze vrede, Die beiden één gemaakt heeft*' bedoeld hij dan met 'beiden' Jood en heiden of bedoeld hij de mens die dood was door zijn overtredingen en zonde en nu levend is gemaakt in Yeshua.

Wanneer Paulus spreekt over de vermeende vijandschap tussen Jood en heiden en met die vijandschap de Torah zou bedoelen, die dan wordt verbeeldt als zijnde de 'tussenmuur', en nu is afgebroken zou dit vreemd zijn want de Wet/Torah is voor eeuwig en bindend zowel voor Jood als voor het gehele volk van Israel waartoe ook de gelovigen uit de volken behoren.

Binnen Zijn koninkrijk is Torah de norm voor ál Zijn kinderen en is er niet een tweesporenbeleid waarbij voor 'Jood' andere regels zouden gelden dan voor de 'heiden', hoewel dit binnen de kerk over het algemeen wel zo wordt verkondigd en aangenomen.

We leren toch al eeuwen dat je als gelovige uit de volken vrij bent gemaakt van het houden aan Shabbat, de vastgestelde Hoogtijdagen van YahWeh en kosher eten...

Yeshua heeft de tussenmuur '*mesotoichon*' die scheiding bracht afgebroken maar hoe deed hij dat?

Door de vijandschap tussen YahWeh en de mens in Zijn vlees teniet te doen. Waaruit bestond dan die vijandschap?

De meeste vertalingen wekken de suggestie dat de vijandschap de Wet/ Torah was, we lezen in vers 15;

'heeft Hij de vijandschap in Zijn vlees tenietgedaan, *namelijk* de wet van de geboden, die uit bepalingen *bestond*, opdat Hij die twee in Zichzelf tot één nieuwe mens zou scheppen en zo vrede zou maken'

Zoals je ziet komen drie woorden niet in de grondtekst voor; '*namelijk*', '*bestond*' en '*zo*'. 'Namelijk' betekent 'te weten' en wekt de schijn dat hier daadwerkelijk de Torah wordt bedoeld. 'Bestond' staat in de verleden tijd wat de schijn wekt dat het hier om iets gaat wat geweest is, de Torah, en nu voorbij is.

'Zo' impliceert dat iets op een bepaalde manier moet worden gedaan om het beoogde resultaat te verkrijgen.

Door toevoeging van deze woorden door de vertalers krijgt dit vers opeens een heel andere lading. Wat je uiteindelijk leest is dit;

‘heeft Hij de vijandschap in Zijn vlees teniet gedaan, te weten de wet van de geboden die uit bepalingen er was maar nu niet meer, opdat Hij die twee in Zichzelf tot één nieuwe mens zou scheppen en op die manier, dus door de wet teniet te doen, vrede zou maken’...

Misleidend niet? Ezechiël 13: 10-15; ‘zij zeggen: Vrede, hoewel er geen vrede is...’
In ieder geval geen vrede door te beweren dat de Torah teniet is gedaan, wat je uiteindelijk met dit soort leerstellingen krijgt is een wankel, witgepleisterde muur...

Wat bedoelt Paulus dan wel?

Om dit vers te kunnen gaan begrijpen kijken we naar de parallelverzen uit Kolossenzen 2:14;

‘... en het handschrift dat tegen ons getuigde, uit te wissen. Dit *handschrift* was met *zijn* bepalingen tegen ons gericht, en Hij heeft dat uit het midden weggenomen door het aan het kruis te nagelen’.

De ‘*bepalingen*’ waar zowel in Efeze 2 als in Kolossenzen 2 over wordt gesproken zijn tegen ons gericht en ze brengen vijandschap met zich mee.

De bepalingen hebben er voor gezorgd dat we van YahWeh gescheiden waren maar nu door de dood van Yeshua dichtbij kunnen komen.

De bepalingen waarover hier gesproken wordt verwijzen naar juist die regels en vereisten van de Torah die belast zijn met een dreigend oordeel.

We gaan hiervoor naar Numeri 5:11.

Hierin wordt door YahWeh gesproken over de vrouw die trouwbrek tegen haar man pleegt. Zij heeft zich verontreinigd met een andere man. Op het moment dat haar man achterdochtig wordt, óók in het geval zij geen trouwbrek heeft gepleegd maar haar man toch achterdocht heeft, moeten zij samen naar de priester gaan en een offer brengen.

De priester neemt dan heilig water en doet wat van het stof wat op de vloer van de tabernakel ligt in het water.

Hij plaatst de vrouw voor YahWeh met in zijn hand het bittere water dat de vervloeking meebrengt.

De priester zegt vervolgens tegen de vrouw dat indien zij niet is afgeweken in onreinheid dat zij dan vrij is van het bittere water dat de vervloeking meebrengt.

Maar als zij wél is afgeweken en zichzelf heeft verontreinigd met een andere man terwijl ze haar man toebehoorde; dan zal YahWeh u tot een vervloeking en een verwensing stellen, te midden van uw volk, doordat YahWeh uw heup doet invallen en uw buik doet opzwellen.

Dit water, dat de vervloeking meebrengt, zal in uw binnenste komen *en uw* buik doen opzwellen, en *uw* heup doen invallen. En de vrouw zal zeggen: Amen, amen!

Daarna moet de priester deze vervloekingen op een briefje schrijven, en hij moet het in het bittere water uitwissen.

Begin je het te zien?

Yeshua hééft de straf gedragen die wij, als ontrouwe vrouw, hadden moeten krijgen...*Numeri 5:24*

Hij móest het bittere water drinken...*Mattheus 26:39*

Zijn buik zwélde op door het vocht en bloed wat Hij inwendig verloor door de afranseling die Hij kreeg...*Johannes 19:1*

Zijn heup véel in omdat Hij Zichzelf niet meer omhoog kon duwen op Zijn voeten...

Yeshua stierf te midden van Zijn volk voor onze ontrouw...

En nog is de Kerk ontrouw en pleegt zij echtbreuk, zij hoereert met andere mannen als Zondag, Kerst en Pasen...

Hosea 2:12 'Ik zal haar de dagen van de Baäls vergelden, waarop zij reukoffers aan hen bracht.

Zij tooide zich met haar ring en haar halssieraad en ging achter haar minnaars aan, maar Mij vergeet zij, spreekt YahWeh.

Hoe kunnen wij het eind gaan begrijpen zolang we geen weet hebben van het begin?

Paulus schrijft dat Yeshua datgene heeft verwijderd wat ons van Yahweh scheidde en dat Hij hierdoor vrede zou maken.

Dat het de Wet/ Torah niet is mag ondertussen duidelijk zijn want de Wet is heilig en goed, Yahweh geeft de Wet/ Torah zodat de mens Zijn Weg om te leven kan leren kennen.

Bovendien verklaart Yeshua Zelf *'Totdat de hemel en de aarde voorbijgaan, zal er niet één jota of één tittel van de Wet voorbijgaan, totdat het alles geschied is'*.

Wat ons van Yahweh scheidde is onze ontrouw !

De 'tussenmuur' staat voor onze **ontrouw**, dat wat ons van YahWeh scheidde!

De 'vijandschap teniet gedaan' staat voor de **vijandschap** tussen de mens en de dood... want wat heeft Yeshua aan het kruis overwonnen? De **dood!**

De 'twee die samen zijn gevoegd' is de ontrouwe vrouw die haar doodstraf verdiende maar niet heeft hoeven dragen en nu dóór Yeshua leeft omdat Hij de dood heeft overwonnen!

De 'vrede' waar Paulus hier over spreekt is niet van het romantische soort waar twee rivaliserende groepen, zoals door de kerk wordt geleerd, 'Jood en heiden' de strijdbijl kunnen begraven.

We moeten niet vergeten dat Paulus geen Grieks denkende christen was die vriendjes wilde blijven met zijn Joodse broeders, hij was Rav Sh'aul, een Hebreeuws denkende hoog opgeleide Joodse rabbi. Binnen het Hebreeuwse denken betekent 'Shalom/ vrede' ook herstel en genoegdoening voor hetgeen verloren is gegaan of kapot is gemaakt.

Het maakt ons Klein en nederig wanneer we beseffen dat de vrede, waarover Paulus hier spreekt, ten diepste gaat over dé ultieme Shalom; het herstel tussen Slachtoffer en dader...